

בש"פ 9034/18 - דראושה עואד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9034/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: דראושה עואד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית
המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה)
מיום 15.11.2018 במ"ת 33662-08-18

תאריך הישיבה: כ"ג בטבת התשע"ט (31.12.2018)

בשם העורר: עו"ד אולג' עבד

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 15.11.2018 במ"ת 33662-08-18, בה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 15.8.2018 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו, יחד עם נאשמים נוספים, עבירות של יבוא סם מסוכן והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית. על פי כתב האישום ביום 10.7.2018 השתתף העורר, יחד עם מוסא זנון (להלן: מוסא), סלימאן אבו גלידאן (להלן: סלימאן) וסלאם סלאם (להלן: סלאם) (להלן יחדיו: הנאשמים האחרים) ועם עוד אחרים שזהותם אינם ידועה למדינה, בפעולה של הברחת מספר רב של חבילות סם מסוג קאנבוס מגבול מצרים אל תוך שטח ישראל. לאחר שסיימו להעביר את חבילות הסם שניים מבין העורר והנאשמים האחרים העמיסו על רכב חבילות סם רבות ונסעו מן המקום תוך שהם מותירים אחריהם חלק מן החבילות. בהמשך, לאחר מרדף משטרי, נתפסו סלימאן וסלאם וברשותם סם במשקל של כ-57 ק"ג בנוסף ל-300 מ"ל סם מסוכן נוזלי. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. יצוין כי נגד השלושה הוגש כתב אישום נפרד ובעניינם ניתנו החלטות נפרדות אשר הורו על מעצרו עד תום ההליכים.

3. בהחלטה מיום 15.1.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית למעורבותו של העורר בפעילות הפלילית שמתוארת בכתב האישום, בשים לב לשורה ארוכה של ראיות שנמנו בהחלטה. בית המשפט דחה גם את טענות העורר לאפליה ביחס לחשודים אחרים באותה הפרשה (שאינם שלושת הנאשמים האחרים שנזכרו לעיל) מן הטעם שביחס אליהם לא התגבשה תשתית ראייתית מספקת על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה. כן דחה בית המשפט את בקשת העורר לחלופת מעצר תוך שקבע כי בשים לב לחומרת העבירות ולמידת מעורבותו במעשים הפליליים המתוארים בכתב האישום, עניינו נמצא במעגל הנאשמים הראשון, ולפיכך אין בהעדר עבר פלילי של העורר לשם גיבוש נסיבות חריגות העשויות להצדיק חלופת מעצר בעבירות כאלה. נוכח כל האמור קבע בית המשפט המחוזי כי דינו של העורר להיעצר עד לתום ההליכים נגדו.

4. על החלטה זו הוגש הערר שלפני. בכתב הערר נטען בין היתר כי שגה בית משפט קמא בכך שקבע כי בא כוח העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה; שגה בכך שלא נתן חשיבות מספקת להעדר עבר פלילי ובחר להורות על מעצרו מבלי להורות על עריכת תסקיר מעצר; שגה בכך שלא נתן משקל מספק לכרסום בראיות לו טען העורר וכן שגה בכך שלא נתן משקל מספק לטענת ההפליה ולטענת השיהוי במעצרו של העורר אשר נעצר רק כחודש לאחר האירועים המתוארים.

5. בדיון לפני חזר ופירט בא כוח העורר את טענותיו האמורות תוך שעמד על קשיים הקיימים לדעתו בתשתית הראייתית נגד העורר. מנגד, טען בא כוח המדינה כי עוצמת התשתית הראייתית נגד העורר היא גבוהה תוך פירוט הראיות הרבות הקושרות את העורר לעבירות. אשר לטענת האפליה נטען כי אין כל דמיון בתשתית הראייתית נגד העורר לזו שנגד החשודים שהוחלט שלא להעמיד לדין, כפי שגם קבע בית משפט קמא. לגבי מעצרו המאוחר של העורר הובהר כי החשד לגבי מעורבותו עלה רק בשלב מאוחר יותר של החקירה ממחקרי התקשורת שבוצעו. לבסוף נטען כי נוכח חומרת העבירות ומהותן, לרבות כמות הסמים הגדולה (כ-57 ק"ג) בדיון נדחתה האפשרות לחלופת מעצר, כפי שגם נקבע בערר שהגיש מוסא על מעצרו (בש"פ 6172/18).

דיון והכרעה

6. דין הערר להידחות.

7. אשר לטענות בדבר הראיות לכאורה. ראשית, בניגוד לטענת בא כוח העורר, בית משפט קמא לא סמך את עמוד 2

החלטתו על הסכמה מטעם העורר לקיומן של ראיות לכאורה. בית המשפט ציין בהחלטתו כי בדיון בעניינו של העורר הסנגור הסכים למעשה לקיומן של ראיות לכאורה לחובת העורר, אך זאת תוך ציון כי "לגישת הסנגור, עוצמתן של הראיות חלשה" (פסקה 5), ועקב כך בית המשפט לא הסתמך על "הסכמה" זו ועמד בפירוט בהחלטתו על רשימת הראיות הלא קצרה המבססות לגישתו את התשתית הראייתית הלכאורית נגד העורר:

- דו"חות השוטרים שראו את ההברחה ודו"חות השוטרים שביצעו את המרדף המשטרתי בסיומו נתפס הסם;
- שותפיו של העורר, סלימאן וסלאם נתפסו ברכב כשהסמים בתוכו;
- שיחות רבות שנערכו בין העורר לבין מוסא וסלימאן, שנקלטו בהאזנת סתר, לפני ואחרי ההברחה, ומהן עולה כי העורר היה שותף מלא לתכנון ההברחה;
- איכונים שמיקמו את העורר בסמוך לאזור ההברחה בניגוד לגרסתו;
- מחקרי תקשורת מהן עולה בין היתר כי ממכשיר הטלפון של העורר בוצעו שיחות למוסא אשר פסקו כשעתיים לפני ההברחה והתחדשו לקראת עזיבתם את אזור ההברחה לכיוון צפון;
- תפיסת טלפון נייד שהוסלק ברכבו של העורר, אשר אשתו של העורר אישרה שהוא שלו, ובו שיחות רבות מצד העורר לפני ההברחה;
- טביעות אצבע של העורר על הרכב שנתפס ובו הסם;
- מכשיר קשר שנתפס ברכב של העורר אשר היה מכון בתדר כמעט זהה לתדר במכשיר הקשר שנתפס ברכב שבו נמצא הסם
- וכן ראיות נוספות שמצביעות על קשר מוקדם בינו לבין החבורה על אף שהעורר הכחיש זאת.

עיינתי גם אני בחומר הראיות ונחה דעתי כי אכן קיימות ראיות לכאורה מספיקות נגד העורר המבססות את מעצרו עד לתום ההליכים. טענות שהעלה המערער נגד אחדות מהראיות מקומן להתברר בהליך העיקרי.

8. אין ממש גם בטענת האפליה. משהגיעה התביעה למסקנה כי נגד חשודים אחרים אינה קיימת תשתית ראייתית להעמדה לדין - מסקנה עליה סמך בית משפט קמא את ידיו - ממילא אין כל מקום להשוואה בין עניינם לבין עניינו של העורר.

9. אשר לאפשרות של חלופת מעצר. כידוע, עבירות של ייבוא וסחר בסמים מקימות עילת מעצר סטטוטורית (סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוקהמערער), ובית משפט זה קבע לא פעם כי נאשמים בעבירות של ייבוא ושל סחר בסמים - לא ישוחררו לחלופת מעצר אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן (ראו למשל: בש"פ 1970/08, 1993/08 וייספיש נ' מדינת ישראל(9.3.2008); בש"פ 4251/09אוחיון נ' מדינת ישראל(22.05.2009); בש"פ 2396/15רבי נ' מדינת ישראל(06.04.2015); בש"פ 7676/17מדינת ישראל נ' בלחסן(16.11.2017); ובש"פ 6997/18מדינת ישראל נ' בגדי(11.10.2018), להלן: ענין בגדי).

העבירות המיוחסות לעורר ונסיבות ביצוען - ובכלל זה הכמות הגדולה מאוד של הסמים והברחתם בגבול - הן חמורות. ההלכה בענין זה ברורה כאמור. בעבירות אלה נקבעה כאמור בחוק חזקת מסוכנות סטטוטורית, כך שמעצר

הוא הכלל וחלופת מעצר היא החריג (בש"פ 5836/12 אמארה נ' מדינת ישראל (9.8.2012); ענין בגדדי). בנסיבות אלה אין לראות בהעדר עבר פלילי כמקרה חריג ויוצא דופן כאמור המצדיק שחרור העורר לחלופת מעצר.

10. אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ג בטבת התשע"ט (31.12.2018).

ש ו פ ט
